

IVANKA

Když bylo Jindgďe a Garině pět měsíců, povila Balinka psí miminka, a ačkoliv jsem vůbec neuvažovala o rozšíření psí smečky, jedna holčička mi prostě učarovala. Vzhledem k tomu, že jsem v té době tragickým způsobem přišla o Dorinku, zahojila jsem si bolavou duši Ivankou.

Je to rozkošná a roztomilá pubertální bábovička. Dnes je jí 7 měsíců a dá se říct, že se od miminkovského věku vůbec

nezměnila. Myslím mentálně, jinak se změnila velice zásadním způsobem, odhaduji, že o dobrý půlmetr. Povahou je ale Ivanka

naprosto infantilní, nekomplikovaná a nekonfliktní povaha. Takové prosté, venkovské, šťastné děvče. Celé dny skáče

jako kůzle, obtěžuje neustále dospělé psy, nosí jim i nám neúnavně další a další míčky, plastové láhve, klacíky a gumové hračky a doslova žebrá o hru a o pozornost. Nic jiného (samozřejmě kromě své plné mističky) ji zatím nezajímá. Celý svět je pro ni veselé a šťastné místo stvořené speciálně pro její skotačení. Všichni ji mají rádi a ona na oplátku miluje také celý širý svět. Dokáže být tak sugestivní, že často přiměje ke hře i Rosíka, který je jinak velice pohodlný, neřkuli přímo líný. Nikdy ji nenajdete v „blbě“ náladě, a to myslím rozhodně nežije v takovém přepychu a přebytku jako někteří, kteří tu „blbou“ náladu mají a ještě šíří. Ale ani pro Ivanku nebylo úplně všechno růžové. Neměla třeba ráda auto. A to do té míry, že vynalezla dosti spolehlivý způsob jak této nepříjemnosti zamezit. Když jí byly dva měsíce, absolvovala svou první jízdu automobilem, jen krátkou, zkušební, do města. I to stačilo. Mně tedy úplně! Po necelé minutě jízdy se auto zaplnilo typickým odporným oděrem, který plíživě zaplnil každíčkou skulinu interiéru vozu. Ivanka se na protest proti autojízdě po...! Když jsem zastavila, naskytl se mi žalostný pohled. Zarputile dřepěla uprostřed toho nadělení, které bylo rovnoměrně rozetřeno všude. Po dece i po Ivance. Její pohled hovořil jasnou řečí. „Tak, a máš to! Kdo se ti prosil o nějaký cestování!“ A tak jsem se na frekventovaném parkovišti supermarketu k všeobecnému obveselení marně snažila čistit vůz, deku i Ivanku alespoň z nejhoršího. Při druhé jízdě se situace opakovala. Záhy Ivanka pochopila, že tudy cesta vede, a tak se veselé scénka opakovala při každém pokusu. Načas skutečně zvítězila, protože, mezi námi,

na to by neměl žaludek a nervy asi nikdo z vás. Mé kynologické zkušenosti šly k šípku. Naprosto jsem selhala. Pak ale přišlo nečekané rozuzlení. Zjistili jsme, že Ivanka není zaujatá proti automobilismu obecně, je jen motoristický gurmán! Když jsem ji s malou dušičkou jednoho dne naložila do manželova citroenu (kdyby nedejbože k něčemu došlo, určitě by to byla i má poslední jízda jeho vozem), neudělala vůbec nic! Spokojeně se tvářila, hleděla z okénka, sledovala krajinu a dokonce ani neslintala! Odhalila jsem ji, cílem jejích soustředěných střevních útoků bylo výhradně mé malé polo. Pro krasavici její úrovně to zřejmě není auto na úrovni. Veliká limuzína, to je ovšem něco jiného. Ivanka je, jak jsem již nadnesla, velmi kamarádská a otevřená povaha. Miluje všechny naše pejsky a najmě jejich misky. Je totiž až chorobně žravá. Myslím, že by dokázala přijímat potravu v neomezeném množství a v neomezeném časovém intervalu, česky řečeno - furt. Její největší starostí a snahou je, aby dokázala zhltnout svou porci co nejdříve a ušetřit tím dostatek času pro loupeživou výpravu do misek rozumně pojídajících kolegů. Jako první vždy oblaží svou přítomností matinku, která má pro ni evidentní slabost a nikdy ji nedokáže odmítnout. Potom se přesunuje ve směru hodinových ručiček dál a všude ochutná. Narazí až u Gariny, ale ta okruh uzavírá, takže úlovek tou dobou je už víc než slušný. Je to sice otrěsné chování, ale já ji ze srdce chápu. I já mohu přijímat takřka neomezeně. Bohužel zatímco u dogy je mohutná postava víc než žádoucí, u ženy se o tom dá hovořit jen stěží. Doby, kdy byly v módě barokní tvary, zmizely spolu s Rubensem a později

s Rettigovou. Musely to být nádherné doby, kdy žena obdařená mohutným zadkem i předkem důstojně reprezentovala důležité postavení svého muže a okázalým předváděním svých tvarů naznačovala, jak zabezpečená je jejich rodina. Dnes bych mohla reprezentovat tak leda spojené masokombináty a pekárny. No nic, dost nostalgie. Možná se jednou vrátí ta krásná doba plných tvarů a přestanou nám otravovat život podvyživené, neduživé krasavice, podmanivě a sugestivně hledící ze stránek barevných časopisů a televizních obrazovek, které jsou evidentně líné se najíst, natož uvařit! Každopádně já jsem na nic nečekala a tu dobu jsem si udělala už teď. Ale vraťme se k pejskům. Ostatně i většiny mých psů se barokní tvary niterně dotýkají. Ivanky tedy určitě. Všechna tři děvčata obohatila náš život, který byl s dospělými psy zajetý do navyklých kolejí. Den s Ivankou, Garinkou a Jingdhou je naplněný neustálým napětím a vzruchem, což je mnohdy příjemné, ještě častěji nervově náročné, ale úplně nejvíc - bezva! Pouze pozemek se nám stal postupem času jaksi těsným, a tak nastala dobrodružná doba hledání nového domova pro naše pejsky i pro nás samotné. Poštěstilo se, a nás čeká co nevidět přesun do podmínek sice provizorních, leč na pozemek o velikosti 7 tisíc metrů čtverečních, přesun do pravého psiho ráje. Bez sousedů, a tudíž, jak doufám, bez problémů. Všichni budou moci konečně štěkat do sytosti (třeba až do úplného zblbnutí) a já se možná ze samé radosti přidám. *Renata Žižková
chov. stanice
Bohemia Sirague*